

Ανάβαση 18 Αυγούστου 2018.

Πάνω Αρένα. 2.196 υψόμετρο.
Ανάβαση 18 Αυγούστου 2018.

1947. Μάης. Επιχειρήσεις στρατού. Το αρχηγείο Χασίων άφησε τον πατέρα μου στην περιοχή για να κρατήσει στα δάση του χωριού μας 190 αυτοαμυνίτες. Σε μια βδομάδα λιποτάκτησαν. Μείναμε: ο οπλισμένος πατέρας.

Τα γυναικόπαιδα: η μάνα μου, η αδερφή του πατέρα μου, ο Γιάννης Μότσιος, δεύτερος ξάδερφος του πατέρα, η Βίδραϊνα, γυναίκα συγκροτάρχη, έγκυος στο μήνα της, κι η αφεντιά μου,

17 χρονών. Γνωστό ότι κρυβόμαστε στα δάση του χωριού. Ξεπέζεψε τάγμα στρατού με ορμητήριο το χωριό μας. 19 μέρες, χτένιζε τους λόγγους. Κρυβόμαστε ένας -ένας. Αποφεύγουμε τη συνάντησή με εχθρό.

Βρέθηκα κυκλωμένος και ο κλοιός μετατρέπεται σε θηλιά. Στα πέντε μέτρα μια θεόρατη βαλανιδιά. Δυο μέτρα η κουφάλα. Χώθηκα. Έπεσαν πάνω μου εκατομμύρια μερμήγκια - κιτρινωπά, θεόρατα. Άρχισαν να με δαγκώνουν. «Φάτε, λέω, δεν με αποτελειώνετε» Πέρασε η αλυσίδα των στρατιωτών. Βγήκα. Έβγαλα τα ρούχα. Τα τινάζω. Τα μερμήγκια ανακατεύονταν. «Φαγωθείτε συναμεταξύ σας.» είπα. Το βράδυ στη συνάντησή είπα τα καθέκαστα. Αλλάζουμε τακτική: κρυβόμαστε δίπλα στην κατασκήνωση του τάγματος. Σε φουντωτά κέδρα. Στην τοποθεσία **Κέδρα**. Περνούν από δίπλα μας και πάνε να μας βρουν στα δάση.

Αντάρτικο συγκρότημα χτύπησε στρατιωτικό τμήμα στο χωριό Μελίσσι. Το τάγμα εγκατέλειψε το χωριό. Φύγαμε για το Γράμο.

Δεν έχεις άλλη επιλογή

Στον ανανήφαντα

«Καθώς, λοιπόν, ξεφύγαμε από τη Σκύλα και τη Χάρυβδη, και βγήκαμε στ' ανοιχτά γνωρίσαμε άλλους πιο τρομερούς κινδύνους: των συντρόφων τη ξαφνική λιγοψυχιά»

(Τ. Λειβαδίτης, ΚΑΝΤΑΤΑ)

Θα ήθελα την ώρα τη στερνή να 'μαι κοντά σου, όχι μαζί σου γοερά να κλαίω, παλιέ μου σύντροφε και παλικάρι, αλλά το χέρι σου να βαστώ και να σου λέω πως είναι αργά, είναι πολύ αργά.

Στο πριν το στραβοπάτημα εκείνης της ζαβής στιγμής, που σου άλλαξε μυαλά και ρότα, όχι, δεν υπάρχει γιαγερός.

Κι ούτε καινούριος δρόμος θ' ανοιχτεί μπροστά σου ξαφνικά. Για σένα. Ότι είναι αργά, είναι πολύ αργά, για νέα συνέχεια που να δεθεί με την παλιά.

Γιομάτο το ποτήρι σου με τη χολή, ως τη στερνή σταλαγματιά θα πιείς.

Δεν έχεις άλλη επιλογή. Γεφύρια έκοψες προς το σωστό με τα δικά σου χέρια.

Κι αν, λέω, θέλεις τη στρεβλή ζωή να παρατείνεις λίγο,

πιες το σταλιά -σταλιά κι όχι γουλιά - γουλιά.

www.grigorisbooks.gr

ΕΚΑΣΕΙΣ
ΓΡΗΓΟΡΗ

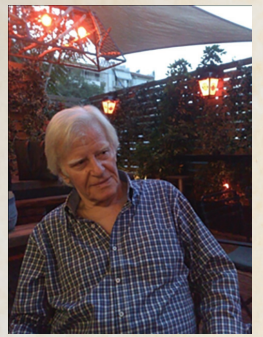
ΕΚΑΣΕΙΣ
ΓΡΗΓΟΡΗ

Γιάννης Μότσιος Η πιλάλα του χρόνου

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΟΤΣΙΟΣ

Η πιλάλα του χρόνου

Διηγήματα

ΦΩΤΟ ΣΠ. Σετόλλα

1-η Μαρτίου 1930. Γεννήθηκα. 1946 τελείωσα την 6^η 8/ταξίου στα Γρεβενά. 1947-1949 αντάρτης του ΔΣΕ στο Γράμο. Ανθυπολοχαγός. 1949-1976 πολιτικός πρόσφυγας στην ΕΣΣΔ. Τελείωσα: Σχολή Αξιωματικών με άριστα. Με το βαθμό του υπολοχαγού. Φιλολογική Σχολή πανεπιστημίου με διάκριση ανάμεσα στους αριστούχους. Φοιτητής: δημοσίευσα περί τις 40 εργασίες για Έλληνες ποιητές και πεζογράφους. Εκπόνηση διδακτορικού (*Η ζωή και το έργο του Σολωμού*) στο Ινστιτούτο Παγκόσμιας Φιλολογίας (Ακαδημία Επιστημών της ΕΣΣΔ) στη Μόσχα. Μόνιμος επιστημονικός συνεργάτης. Για πρώτη φορά εκδίδονται στα Ρωσικά «Ο Χριστός ξανασταυρώνεται» και ο «Καπετάν Μιχάλης» του Καζαντζάκη. Δική μου μετάφραση και πρόλογος. Με δική μου επιμέλεια (επιλογή, κατά λέξη μετάφραση και πρόλογο) εκδίδονται για πρώτη φορά στα Ρωσικά συλλογές ποιημάτων του Σολωμού και του Παλαμά. Οι μονογραφίες μου «*Η λογοτεχνία της Ελληνικής Αντίστασης*» (1968) και «*Η ελληνική λογοτεχνία 1900-1967*» (1973) είναι οι πρώτες στην ιστορία της Ρωσίας.

1976 επαναπατρίζομαι. Άνεργος για δυο χρόνια. 1978-1980 εργάζομαι στο Φροντιστήριο «Παιδεία». 1980-1997 διδάσκω λογοτεχνία, ανάλυση ποιητικών κειμένων και δημοτικό τραγούδι στα πανεπιστήμια Κρήτης και Ιωαννίνων. Δημοσιευμένα 26 βιβλία: ποιητικές συλλογές, διηγήματα, φιλολογικά έργα, μεταφράσεις από τα Ελληνικά στα Ρωσικά, από τα Ρωσικά στα Ελληνικά.

Διωγμένος από το Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων για τριάντισι χρόνια. Με επανέφερε το ΣτΕ.

Από το 1997 συνταξιούχος. Εργάζομαι στο γραφείο μου καθημερινά. Διαβάζω, μελετώ και γράφω.

Αθλούμαι.

Λατρεύω την ορειβασία.